

Arrest

nr. 165 580 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam aan in België in het bezit van een visum type D, geldig van 30 november 2005 tot 28 februari 2006 in functie van de heer B. S., met wie zij in het huwelijk zou zijn getreden in Nigeria op 15 juli 2005. Verzoekster werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, dat telkenmale met een jaar werd verlengd.

Bij beslissing van 10 maart 2009 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2009.

Bij beslissing van 25 januari 2010 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2010.

Bij beslissing van 22 december 2010 werd het tijdelijke verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 13 december 2011.

Bij vonnis van 14 december 2011 verklaarde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk aangegaan door verzoekster en de heer B. S. W. nietig.

Bij beslissing van 5 januari 2012 werd het tijdelijk verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 31 december 2012.

Op 21 september 2012 verleende de verwerende partij een gunstig advies betreffende de verblijfstoestand van de heer B.S.W..

Bij beslissing van 12 april 2013 werd het tijdelijk verblijf verlengd voor de duur van één jaar, namelijk tot 13 december 2013.

Er werd op 16 maart 2014 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Er werd op 8 april 2014 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Bij beslissing van 8 mei 2014 werd de A-kaart van verzoekster opnieuw verlengd tot en met 13 december 2014. In de instructies werden de volgende voorwaarden voor een verdere verlenging opgenomen:

- Recent positief verslag van samenwoning met de heer B. S. W.
- Recent attest waaruit blijkt dat verzoekster op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat.

Er werd op 3 januari 2015 een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet kon worden aangetroffen.

Op 4 maart 2015 werd een verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster en haar partner tussen 18 februari en 4 april niet konden worden aangetroffen op hun woonplaats.

Op 16 april 2015 werd de beslissing houdende de weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf genomen. Diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 165 578 van 12 april 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen.

Op 3 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 15 september 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 3 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging töt verblijf die op datum van 03.06.2015 werd ingediend door :

C., V. (R.R. (...))
Geboren te IGBANKE op 14.02.1981
Nationaliteit: Nigeria

Ook gekend als:

E. J., geboren te Freetown op 14.02.1976, nationaliteit: Sierra Leone
M. C., geboren op 22.06.1983, nationaliteit: Ghana
P. A., geboren op 14.02.1976, nationaliteit: Ghana
B. A., geboren op 03.08.1974
E. J., geboren op 14.02.1971, nationaliteit Sierra Leone

Wettelijke vertegenwoordiger van:

C., A. C. (R.R.(...))
Geboren op 11.02.2015

Adres(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 14.02.2002 onder de identiteit: E. J., geboren op 14.02.1976 te Freetown, nationaliteit Sierra Leone. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2002 met een beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 12.07.2004 diende zij onder dezelfde identiteit een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9.3. Deze regularisatie werd haar geweigerd op datum van 19.10.2004. Op datum van 17.08.2005 dient betrokkene een visumaanvraag in onder haar echte identiteit, namelijk C. V., geboren op 14.02.1981 te Igbanke, nationaliteit: Nigeria. Gedurende een periode van minstens drie jaar hield betrokkene dus vast aan een valse identiteit en diende op basis hiervan een asielaanvraag en een regularisatieaanvraag in, teneinde verblijfsrecht te bekomen in België. Betrokkene heeft dus doelbewust de Belgische instanties misleid met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert in 2005 op volstrekt legale wijze het Rijk te zijn binnengekomen, dat ze een aankomstverklaring deed en een aanvraag tot inschrijving deed op basis van gezinshereniging en dat zij een legaal verblijf kende van negen jaar. Echter, uit het politieonderzoek is gebleken dat betrokkene niet aanwezig was bij de voltrekking van haar eigen huwelijk (op 15.07.2005 te Lagos) maar dat een 'stand-in' in haar plaats gehuwd is en vervolgens naar België gekomen is door gebruik te maken van de documenten op naam van mevrouw C.. Betrokkene is dus niet legaal het land binnengekomen. Zij heeft haar visum type D op frauduleuze wijze bekomen door doelbewust de Belgische overheden te misleiden. Bovendien stellen we vast dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk. Zij trad op datum van 15.07.2005 te Lagos in het huwelijk met een vreemdeling met verblijfsrecht. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op datum van 11.01.2006 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, vervolgens in het bezit gesteld van een BIVR-beperkte duur en tenslotte in het bezit gesteld van een A-kaart op datum van 14.03.2008. Deze A-kaart werd jaarlijks verlengd. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op datum van 05.05.2008 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van 16.04.2015. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan negen jaar gehad. Betrokkene heeft

doelbewust de Belgische overheid misleid; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De bewering van betrokkene dat de samenwoning met dhr. B. door hem werd beëindigd en buiten haar wil omgebeurde verandert niets aan de vaststelling dat zowel haar huwelijk, ' haar visum type D als haar verblijf hier gebaseerd zijn op frauduleuze gronden.

De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en zich nestelde in frauduleus verblijf.

Betrokkene haalt aan dat zij beroep indiende tegen de beslissing d.d. 16.04.2015 die haar verblijfsrecht introk omdat deze beslissing geen rekening zou gehouden hebben met haar concrete situatie. Betrokkene wenst haar annulatieprocedure hier ter plaatse te kunnen opvolgen. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het beroep dat zij indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien door haar raadsman laten vertegenwoordigen in deze procedure teneinde haar belangen te laten behartigen.

Betrokkene haalt verder nog aan dat zij een problematische zwangerschap en bevalling met keizersnede had in februari 2015, dat ze fysiek nog steeds niet hersteld is en nog verdere medische behandeling nodig zou hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gesteund door enige vorm van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, het is aan betrokkene om haar beweringen te staven.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Haar minderjarige dochter beschikt niet over verblijfsrecht in België, de gezinseenheid wordt dus niet geschonden.

Betrokkene haalt aan dat ze onze wetten respecteert, op één misstap na, die ze binnen haar mogelijkheden probeert goed te maken. We dienen op te merken te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien blijkt uit het administratief dat betrokkene zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op onze wetgeving. e heeft minstens drie jaar volgehouden E.I J. te zijn met nationaliteit Sierra Leone en onder deze identiteit geprobeerd verblijfsrecht te bekomen via een asielaanvraag en een regularisatieaanvraag. Verder heeft ze een frauduleus huwelijk afgesloten met een stand-in, heeft ze op frauduleuze gronden een visum» type D en verblijfsrecht bekomen, ditmaal wel onder haar echte identiteit. Tenslotte werd betrokkene veroordeeld door Correctionele Rechtbank te Antwerpen op 05.05.2008 tot een gevangenisstraf van vier jaar. Het feit dat zij probeert deze misstap goed te maken binnen haar mogelijkheden en nog steeds haar penale boete afbetaald, verandert niets aan het feit dat betrokkene doelbewust de Belgische overheid gedurende een periode van meer dan dertien jaar heeft trachten te misleiden, door het gebruik van een valse identiteit en door een schijnhuwelijk en dat ze bovendien veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf. De vaststelling van het frauduleus handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel fraus omnia corrumpit.

Betrokkene meent dat ze recht heeft op een onbeperkt verblijf omdat zij hier reeds meer dan negen jaar legaal zou verblijven. Ze meent dat ze er redelijkerwijze van mocht uitgaan dat ze een recht op verblijf had verworven waaraan niet zomaar een einde gesteld kan worden. Ze verwijst naar haar herhaaldelijke aanvragen om een onbeperkt verblijf te verkrijgen maar meent dat ze hierop nooit een antwoord kreeg. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de verlenging van haar verblijfskaart van betrokkene steeds aan twee voorwaarden verbonden was, met name samenwoning met dhr. B. en niet ten laste zijn van het OCMW. Het feit dat haar verblijf telkens verlengd werd maar niet onbeperkt werd, was tevens het negatieve antwoord op haar vragen voor onbeperkt verblijf. Op haar expliciete vraag om een onbeperkt verblijf te krijgen, werd negatief geantwoord op datum van 14.07.2015. Het gaat hier bovendien om een verblijf dat verkregen is op volledig frauduleuze gronden. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat zowel haar huwelijk, haar visum type D als haar verblijfsrecht hier verkregen zijn op frauduleuze gronden. Betrokkene heeft doelbewust getracht de Belgische overheid te misleiden om hier verblijfsrecht te verkrijgen en haar verblijf hier op te bouwen. De vaststelling van het frauduleus handelen volstaat om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

De elementen van integratie (met name het feit dat ze zich meteen na haar aankomst ingespannen zou hebben om werk te vinden en dit met succes en dat ze een arbeidscontract voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De tweede bestreden beslissing luidt:

*"Mevrouw,
Naam, voornaam: (...)
nationaliteit: Nigeria*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

(....)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

C.A. C., geboren op 11.02.2015, nationaliteit: Nigeria

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen op datum van 05.05.2008 tot een gevangenisstraf van vier jaar. Betrokkene werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven op datum van 24.12.2004 tot een gevangenisstraf van drie maanden.

Bovendien trad betrokkene in het huwelijk met een vreemdeling met verblijfsrecht met als enige bedoeling haar verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 14.12.2011 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk."

De derde bestreden beslissing luidt:

*"Aan mevrouw,
Naam, voornaam: (...)
nationaliteit: Nigeria*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

(...)

Haar minderjarige dochter, C. A. C., volgt de administratieve situatie van haar moeder maar is uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.

wordt een inreisverbod voor acht (8) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.09.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° In uitvoering artikel 74/11 §1 vierde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van acht jaar. De betrokkene vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar zij op datum van 05.05.2008 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vier jaar voor 'exploitatie van ontucht of prostitutie, met gebruik van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang' en voor 'inbreuk op de wet houdende bepalingen tot bestrijding van de mensenhandel en van de kinderpornografie door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie van de vreemdeling verkeert door gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang'.

De termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat betrokkene veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf voor ernstige feiten. Bovendien bevat het administratief van betrokkene verschillende andere elementen die meewegen in de beoordeling.

Betrokkene maakte gedurende de periode van 15.01.2001 tot 17.08.2005 gebruik van verschillende aliases met drie verschillende nationaliteiten.

Haar asielaanvraag d.d. 14.02.2002 werd ingediend onder de identiteit van E. J., geboren op 14.02.1976 te Freetown, nationaliteit Sierra Leone.

Op datum van 15.01.01 bij een administratieve controle gaf betrokkene als identiteit P. A., geboren op 14.02.1976 van Ghanese nationaliteit op.

Op datum van 20.10.2003 werd betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle onder de identiteit Mensah Cynthia, geboren op 22.06.1983 van Ghanese nationaliteit. Zij was werkzaam in een bar door gebruik te maken van de identiteitsdocumenten en arbeidskaart van M. C.. Hiervoor werd ze veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden door de Correctionele Rechtbank te Leuven op datum van 24.12.2004 voor 'aanmatiging van naam' en 'valsheid in geschrifte: gebruikmaking'.

Op datum van 17.08.2005 dient ze een visumaanvraag in onder haar echte identiteit, met name C. V.. Gedurende een periode van meer dan vijf jaar hield betrokkene dus vast aan een valse identiteit en diende op basis hiervan een asielaanvraag en een regularisatieaanvraag in, teneinde verblijfsrecht te bekomen in België. Gedurende een periode van meer dan vijf jaar heeft betrokkene aldus de Belgische overheid bewust trachten te misleiden.

Tenslotte heeft betrokkene zich schuldig gemaakt aan een schijnhuwelijk. Betrokkene trad in het huwelijk met een vreemdeling met verblijfsrecht, met als enige bedoeling haar verblijfstoestand te regulariseren. Zij trad op datum van 15.07.2005 te Lagos in het huwelijk met een vreemdeling met verblijfsrecht. Echter, na onderzoek door de politie blijkt dat betrokkene niet aanwezig was bij de voltrekking van dit huwelijk maar dat een 'stand-in' in haar plaats gehuwd is en vervolgens naar België gekomen is door gebruik te maken van de documenten op naam van mevrouw C.. Op basis van dit huwelijk werd betrokkene eerst in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, op 11.01.2006, later in het bezit gesteld van een BIVR-beperkte duur en tenslotte op datum van 14.03.2008 in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart werd jaarlijks verlengd. Dit huwelijk werd vernietigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 14.12.2011 als zijnde een schijnhuwelijk. Het verblijfsrecht van betrokkene werd ingetrokken bij beslissing op 16.04.2015. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan negen jaar gehad.

Om al deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van acht jaar opgelegd.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Echter, dit artikel is hier niet van toepassing daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Haar minderjarige dochter volgt de administratieve situatie van haar moeder en beschikt dus niet over verblijfsrecht. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Voorts omvat het administratief dossier van betrokkene geen humanitaire elementen, waardoor een inreisverbod van acht jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door betrokkene jarenlang gepleegde fraude.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Betreffende de tweede bestreden beslissing werpt de verwerende partij de volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat zij in het Rijk te verblijft zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Waar zij een schending zou opwerpen van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat er een synthesesnota werd opgesteld, waaruit blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de synthesesnota werd onder meer het volgende gesteld:

“(…) Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

☐ Hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar het niet van haar moeder gescheiden wordt, bovendien is het kind nog niet schoolgaand.

2) Gezin- en familieleven:

☐ De gezinseenheid blijft behouden (moeder en kind), de vader van het kind is onbekend, hij staat niet vermeld op de geboorteakte

3) Gezondheidstoestand:

☐ In de aanvraag 9bis wordt aangehaald dat ze fysiek nog steeds niet hersteld is van haar bevalling en nog verdere medische behandeling nodig heeft. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel attest voor. Dit element hindert, bij gebrek aan bewijs, een verwijdering niet. Het is aan betrokkene om haar bewering te bewijzen.”

Ook thans maakt verzoekster niet duidelijk om welke wijze artikel 8 EVRM geschonden zou zijn. Immers, zij toont niet aan met welke personen zij een effectief gezinsleven in België zou onderhouden en van wie zij gescheiden zou worden door het nemen van de bestreden beslissing. De beslissing stelt geen einde aan een verblijfsrecht en verzoekster toont het bestaan van hinderpalen voor het verderzetten of uitbouwen van een gezinsleven elders evenmin aan.

M.b.t. het gebrek aan belang dient gewezen te worden op het recente arrest van 25 november 2015 (nr. 233.024) van de Raad van State waarin als volgt werd geoordeeld:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te

6

verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/6 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan.”

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 8 EVRM. Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is huidige annulatieberoep dan ook onontvankelijk.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder andere de schending aan van artikel 8 EVRM en dit gericht tegen de drie bestreden beslissingen.

Zij stelt dat de bestreden beslissing haar privéleven schendt en dat geen of niet afdoend rekening is gehouden met haar legaal verblijf dat plaatsgreep sedert haar binnenkomst in België met een visum D sinds 3 oktober 2006. De verzoekende partij betoogt dat zij sedert 25 april 2007 al hier werkt, belastingen betaalt, sociale rechten heeft opgebouwd en juridische en sociale banden heeft in België. Ook met het hoger belang van het in België geboren kind is geen rekening gehouden. De eerste bestreden beslissing kan niet in redelijkheid volhouden dat de verzoekende partij hier illegaal verbleef terwijl de verwerende partij tot zes maal toe het verblijf van de verzoekende partij heeft verlengd. Zij benadrukt dat de nietigverklaring van haar huwelijk met haar partner niet geschiedde omwille van het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel maar omwille van een “stand in” huwelijk. Deze relatie was geen schijnrelatie en heeft geduurd tot in april 2015 ten bewijze waarvan verwezen wordt naar de verschillende verlengingen van haar tijdelijk verblijf, mits aan de samenwoning met deze partner werd voldaan. Zij wijst erop dat de verwerende partij van de correctionele veroordeling en van de nietigverklaring op de hoogte was van meet af aan en deze gegevens nooit een obstakel hebben gevormd om haar tijdelijke verblijfstitel te verlengen. Thans steunen op dezelfde feiten gekend voor of tijdens de verlenging van haar verblijf is kennelijk onredelijk. Zij wijst erop na de correctionele veroordeling van 5 mei 2008 geen strafrechtelijke inbreuken te hebben gepleegd. Het slachtoffer werd

vergoed. De verwerende partij heeft evenmin onderzocht wat de situatie in het herkomstland voor de verzoekende partij met zich meebrengt bij gedwongen terugkeer.

Zij stelt dat de tweede bestreden beslissing nooit kan steunen op een loutere verwijzing naar een correctionele veroordeling en dat de strafbare feiten voorheen niet als dermate ernstig werden bevonden vermits haar een tijdelijk verblijf is toegekend. In elk geval zijn de tweede en derde bestreden beslissing disproportioneel genomen: het bevel dat in geen termijn voorziet maakt het de verzoekende partij onmogelijk na tien jaren verblijf in België, met een baby hieraan gevolg te geven. Het steunt op feiten die dateren van voor 2005. De bestreden beslissingen maken geen afweging tussen de veroorzaakte ontwrichting van haar privéleven en het hoger belang van het kind. Door de bestreden beslissingen wordt voorbij gegaan aan het opgebouwde privéleven, waaronder haar opgebouwde sociale rechten, haar tien jaren legaal verblijf, de wijze waarop haar partner de relatie verbrak.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit onderdeel:

“Waar zij een schending zou opwerpen van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat er een synthesenota werd opgesteld, waaruit blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In de synthesenota werd onder meer het volgende gesteld:

“(…) Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

4) Hoger belang van het kind:

☐ *Hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar het niet van haar moeder gescheiden wordt, bovendien is het kind nog niet schoolgaand.*

5) Gezin- en familielevens:

☐ *De gezinseenheid blijft behouden (moeder en kind), de vader van het kind is onbekend, hij staat niet vermeld op de geboorteakte*

6) Gezondheidstoestand:

☐ *In de aanvraag 9bis wordt aangehaald dat ze fysiek nog steeds niet hersteld is van haar bevalling en nog verdere medische behandeling nodig heeft. Echter, betrokkene legt hiervan geen enkel attest voor. Dit element hindert, bij gebrek aan bewijs, een verwijdering niet. Het is aan betrokkene om haar bewering te bewijzen.”*

Ook thans maakt verzoekster niet duidelijk om welke wijze artikel 8 EVRM geschonden zou zijn. Immers, zij toont niet aan met welke personen zij een effectief gezinsleven in België zou onderhouden en van wie zij gescheiden zou worden door het nemen van de bestreden beslissing. In haar aanvraag stelde zij zelf m.b.t. de heer B. dat hij de relatie heeft beëindigd en haar de facto heeft buiten gesloten. Zoals reeds afdoende uiteengezet, stelt de beslissing geen einde aan een verblijfsrecht en verzoekster toont het bestaan van hinderpalen voor het verderzetten of uitbouwen van een gezinsleven elders evenmin aan.

Waar verzoekster een schending opwerpt van het hoorrecht, dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf alle documenten kon voegen om haar situatie op een zo duidelijk mogelijke wijze toe te lichten. Louter ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoekster thans in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling van haar aanvraag indien zij gehoord was geweest. Zij toont niet aan op welke wijze het hoorrecht geschonden zou zijn.

Waar er tenslotte kritiek wordt geleverd op de beslissing houdende het inreisverbod, kan zij niet voorhouden als zou er enkel verwezen zijn naar een strafrechtelijke veroordeling. In de beslissing werd er bovendien onder meer op gewezen dat verzoekster gedurende een periode van meer dan vijf jaar vasthield aan een valse identiteit, dat zij gedurende een periode van meer dan vijf jaar de Belgische autoriteiten heeft misleid en dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk, op basis waarvan zij ten onrechte een verblijfsvoordeel had van leer dan negen jaar. In de beslissing werd er daarnaast nog gesteld dat het administratief dossier geen humanitaire elementen bevat, waardoor een inreisverbod van acht jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door verzoekster jarenlang gepleegde fraude.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissingen genomen werden op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen ervan.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient de Raad vast te stellen dat een dergelijk onderzoek ontbreekt.

De eerste bestreden beslissing gaat weliswaar uitvoerig in op het al dan niet bestaan van een schending van artikel 8 EVRM maar houdt geen rekening met het vaststaand gegeven dat de verzoekende partij minstens vanaf 2007 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, dat telkenmale met een jaar werd verlengd tot 15 april 2015. De reden van het weigeren van de verlenging was enkel gelegen in de breuk tussen de verzoekende partij en haar partner. Een eerste vaststelling dringt zich al dus op: de stelling in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich nestelde in frauduleus verblijf en dat het verblijf verkregen werd op **volledig** frauduleuze gronden is manifest onjuist. De eerste bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht. Voorts is het kennelijk onredelijk strafbare feiten mede in overweging te nemen die zich hebben voorgedaan voor 2005, datum van binnenkomst volgens de feiten weergegeven in de nota door de verwerende partij. Voorts stelt de eerste bestreden beslissing betreffende het privéleven van de verzoekende partij enkel dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM en dat er geen andere familieleden van de verzoekende partij in België verblijven of dit niet is aangetoond.

Door dit te stellen gaat de verwerende partij weerom voorbij aan haar lange wettelijke verblijf terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij sedert 2006 is teruggekeerd naar het herkomstland. De verzoekende partij stelt terecht dat zij een door artikel 8 EVRM beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd, ondersteund door de verwerende partij die haar gedurende jaren een tijdelijk verblijf heeft toegekend ondanks het gegeven dat de verwerende partij weet had van de correctionele veroordeling van 5 mei 2008 en de nietigverklaring van haar huwelijk omwille van het gebrek aan geldige toestemming, en niet omwille van het bestaan van een schijnhuwelijk zoals thans in de eerste bestreden beslissing wordt aangenomen.

De tweede bestreden beslissing houdt geen afdoend rekening met het gegeven dat haar tijdelijk verblijf telkens werd verlengd ook al wist de verwerende partij perfect dat de verzoekende partij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank op 5 mei 2008 en haar huwelijk werd nietig verklaard. Wat de correctionele veroordeling betreft van 24 december 2004 die de verzoekende partij betwist is dit gegeven al helemaal irrelevant nu zij na deze veroordeling is teruggekeerd en in 2006 in het Rijk binnenkwam.

De derde bestreden beslissing vergenoegt zich met de opsomming van een veroordeling van 5 mei 2008 door de correctionele rechtbank en van andere feiten die dateren van voor de binnenkomst van de verzoekende partij, terwijl het weze herhaald de na 2006 gebeurde feiten opgesomd in de bestreden beslissingen de verwerende partij er niet van weerhouden hebben tijdelijk verblijf gedurende verschillende jaren toe te staan. Weerom verwijst de derde bestreden beslissing naar een schijnhuwelijk terwijl de nietigverklaring geschiedde op basis van een andere rechtsgrond. De derde bestreden beslissing vergenoegt zich omtrent het privéleven van de verzoekende partij tot de zinsede dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissingen het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij bijna tien jaren legaal in het Rijk verblijft, vast werk had sedert 2007, en uit het administratief dossier evenmin blijkt dat de verzoekende partij terugkeerde naar haar herkomstland zodat mag aangenomen worden dat haar belangen zich thans in België situeren en zij al hier een privéleven heeft opgebouwd. Zoals de verzoekende partij stelt heeft zij mede door haar legaal verblijf in België sociale rechten en banden opgebouwd en kan het niet anders dan dat haar belangen intussen in België zijn gevormd. Zij heeft bij dezelfde werkgever gewerkt vanaf het voorjaar 2007 minstens tot haar zwangerschap, zodat ook hieruit sociale bindingen zijn ontstaan. Zij woonde al die jaren in eenzelfde omgeving.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij afdoend rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij en haar voor het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing ook niet heeft uitgenodigd hieromtrent enig standpunt te nemen nu de verwerende partij voorafgaandelijk aan de beëindiging van haar tijdelijk verblijf slechts van de verzoekende partij wenste te weten, of zij nog samenwoonde met haar partner en of zij niet ten laste was van het OCMW. Ook uit de nota of het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een nauwgezet onderzoek is gevoerd naar het privéleven van de verzoekende partij en naar het hoger belang van het kind. Van dit kind wordt enkel gesteld dat het de moeder volgt en dat het niet schoolgaand is. Een motief, buiten dat gewone sociale relaties niet onder toepassing van artikel 8 EVRM vallen, betreffende het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissingen. Terwijl in casu het toch duidelijk dient te zijn dat ten gevolge van een bijna tien jaren legaal verblijf er meer ontstaat dan gewone sociale relaties, rekening houdend met het vaste werk, dezelfde woonplaats van de verzoekende partij. Terwijl evenmin is nagegaan of het hoger belang van het kind er mee gediend is met de moeder naar het herkomstland te moeten terugkeren, los van het feit of het kind niet schoolgaand is.

Waar de verwerende partij wijst naar een synthesesnota in het administratief dossier waaruit moet blijken dat het hoger belang van het kind werd onderzocht, naast het gezin en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en zij hieruit citeert kan uit deze beschouwingen niet worden besloten dat er een degelijk nauwgezet onderzoek is geschied naar het privéleven van de

verzoekende partij en naar de gevolgen van een gedwongen terugkeer voor haarzelf en het kind. Ook in de nota wordt enkel een onderzoek gevoerd naar het familieleven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

In die mate is het middel gegrond en dient de opgeworpen exceptie betreffende de tweede bestreden beslissing te worden verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN